

Balla Zsófia

HA NEM LÁTOM IS

Egy hátsó szobában lakom,
nem látok ki a messzi tóra.
Csak egyik lépcsőfordulón
látom estére virradóra.

Nézem a pislá fényeket
éjjel a túlparton, esőben:
homályban egy sem téved el,
láva színeket buggyant bőszen,

leveti fölöslegét: kigyúl-kilobban,
lüktet, jelez, – lob gleccserek
s szent könyvek úsznak, mint erek,
az égen tüzes görbék forognak.

Szememmel enyhítem a szomjám.

Telít a fény, enyhít a forma:
felitatják a jövőtlen időt,
sok súlyt, mely otthon eltiporna.

Választanunk kell több élet között,
ezek egymásról mit se tudnak.
Egy kis időt merünk magunknak,
egy félév-tartományt. S ha otthon

rutin horzsolja majd bőröm, szivem:
bent tóparti futam időmet
akár néma szerzetet viselem.

Hátsó szobában itt, és fönny loboghat
messze, határomon túl, a hárs-lombban,
bent örvénylik szemem mögött,

s zeng folyton a semmibe nőtt
és útrakész Mindenható:
életem vízszintjéig ér velem,

élő múltó ölébe ránt a tó.

Tekintet, 2015/3.